

**Мої враження від відвідування Національного художнього музею та
Музею сучасного мистецтва**

студентка 3 курсу
група ФЛТ
Нікітіна Наталія Сергіївна

КИЇВ – 2012

Раніше я ніколи не була на мистецьких виставках картин. Тому, можливо я не можу цілком правильно оцінити роботи художників. Почувши розповіді екскурсовода про глибокий зміст та справжнє відчуття цих картин, я дійсно намагалась це відчутти, та мені не зовсім це вдавалось. Але мені дуже сподобалось багато картин. Жаль, що я не вмію так малювати. Думаю, що відвідавши Національний художній музей та музей сучасного мистецтва я не обмежуся лише ними.

Національний художній музей — один із найбільших і найстаріших в Україні. За тривалий період існування (понад 100 років) в його фондах зібрано унікальну колекцію творів українського живопису, скульптури та графіки від XII ст. до сучасності. Завдяки цьому став одним із центральних закладів зі збереження, вивчення та популяризації національного образотворчого мистецтва, джерелом духовної культури.

Фонди Національного художнього музею України на сьогодні налічують близько 40 000 експонатів, серед яких — шедеври українського та закордонного живопису, скульптури та графіки від часів Київської Русі до сьогодення.

В музеї зберігається одна з кращих в Україні збірка іконопису, яка відкривається раритетом XII століття — поліхромним дерев'яним рельєфом “Святий Георгій з житієм” візантійського походження. Доба середньовіччя представлена класичними зразками іконопису XIV-XVI століття із західноукраїнських земель, зокрема такими унікальними пам'ятками, як “Богоматір Одигітрія Волинська” з Луцька, “Юрій-змієборець” та “Страсті Христові” з

Галичини.

Богоматір. Полтавщина Автор: Володимир Боровиковський
1784 р

Безперечно, митці, які малювали ікони, мають мати дуже розвинену уяву та справжню віру. Та, на жаль, мене не дуже вразило стародавнє мистецтво. Хоча, я розумію, наскільки це складні роботи.

Непересічною за значенням є колекція українського барокового мистецтва. Тут я бачила зразки барокової ікони, як от “Покрова з портретом Богдана Хмельницького” (перша половина XVIII ст., Київщина), парні ікони “Великомучениці Анастасія та Іулянія, Варвара та Катерина” (1740-х рр., Північне Лівобережжя), ікони Лаврської малярні з іконостасу Успенського собору Києво-Печерської Лаври “Вхід до

Єрусалима” та “Різдво Христове” (обидві 1729 року).

В'їзд Богдана Хмельницького в Київ
Автор: Микола Івасюк
1912 р.

Мене надзвичайно вразила ця картина своїми розмірами та насиченістю. Навіть не уявляю, скільки часу, терпіння, а саме

головне натхнення необхідно було авторові. Кожен персонаж зображений досить чітко, в кожного можна побачити його настрій і уявити їхні почуття саме в цей момент.

Також я побачила виставки «Нормандія у живописі» та «Мамайчуки. Чотири погляди поза часом.»

Це новий проект Анатолія, що представив понад 50 робіт художника, створених в період з 2007 по 2012 роки.

Тема виставки Анатолія Мельника - той дивний «український простір», творчо відкритий ще Іваном Котляревським, Миколою Гоголем, Остапом Вишнею, де фантастичне невід'ємне від реального, у пейзажі перетинаються соціальне і природне, а нестримна вітальність поєднується з іронією та гумором.

Дійсно, дивлячись на цих персонажів, я невимушено посміхалась. Але, на мою думку, ці картини були досить схожими один на одного.

Важливе місце на виставці належить і українським пейзажам, що несуть у собі відгомони легендарного минулого. Так у творчості художника перетинаються «міф історії» і «міф географії», магія української природи і незабутні легенди.

Вдивляючись у навколишній світ, розмірковуючи над його дивами та парадоксами, митець сприймає його не споглядально-відсторонено, а чуттєво і емоційно, часто ототожнюючи себе з тим, що зображує. Адже малюючи поля соняхів під сонцем, Карпатські ущелини та «Мамаїв», що заплутали на історичному роздоріжжі, він так чи інакше розповідає про самого себе, про те, що йому болить і хвилює, про те, що дає радість і повноту життя.

Колекція «Нормандія в живописі» була започаткована 1992 року з ініціативи Регіональної ради Нижньої Нормандії.

У 19-му столітті митці шукали захистку в Нормандії, тікаючи від наступу промисловості на великі міста. Вони оселялися в Нормандії, щоб відчутти близькість природи та розвинути свої здібності малювання на пленері, намагаючись вловити і зафіксувати миттєве враження та варіації кольорів цих північних краєвидів. Проте увага митців була спрямована не тільки на пейзажі, вони зображали також сцени з повсякденного життя селян та рибалок.

Відвідавши музей сучасного мистецтва, в мене залишилися дуже веселі відчуття. Картини були досить реалістичними, хоча не завжди зрозумілими. Але мені сподобались майже всі картини.

У всіх картинах є якась цікава задумка, вони представлені нестандартно, а якимось по-новому та неповторно для кожної. На перший погляд здається, що роботи є досить простими, але коли починаєш їх розглядувати то розумієш, що до цього ще треба якимось додуматись.

Всі картини були дуже насичені як кольором так і зображеннями. Також

багато картин були дійсно прекрасними з моєї точки зору і їхнє зображення нагадувало більше фотографію, ніж картину.

Дуже зачарували портрети з діамантового пилу, особливо Мерлін Монро – сяє в прямому сенсі слова. Думаю, якби не було завдання відвідати ці музеї, я б наврядче сама пішла на ці виставки, адже вважало, що там нецікаво. Але я змінила свою думку і думаю й надалі продовжу їх відвідування!